

or Dmtale af to ærede Talere. Naar her har været givet en uvidet Anvendelse af de Bestemmelser, der finde Sted baade for Landvæsens- og Overlandvæsenskommissioner, saa kan jeg ikke tilbageholde en Udtalelse af min Beslagelse over, hvor lidet disse Kommissioner hidtil have fyldtgjort de Forventninger, som man har havt til dem, da de oprindelig bleve indstiftede. Jeg har havt Leilighed til ikke saa sjældent at indhente nogen Erfaring i denne Sag, baade indenfor min egen Virkekreds og ogsaa andesteds med Andre, som jeg er kommen i Berøring med, og saa vidt jeg har havt Leilighed til at erfare, har der allevegne, hvor man i det praktiske Liv har anvendt disse Kommissioner, været meget stor og almindelig Beslagelse over, at de i saadanne store og vigtige Spørgsmaal, hvor deres Afgjørelse havde nogen Betydning, sjældent have fyldtgjort de Forventninger, man havde til dem. Jeg tror at turde udtale, at Marsagen hertil for en væsentlig Del skyldes den Maade, hvorpaa Kommissionens Sammensætning finder Sted, eller rettere sagt, den Maade, hvorpaa Medlemmerne af Kommissionen udnevnes. Uden at det kunde falde mig ind at kaste nogen- somhelst Skygge paa de Autoriteter, hvorigjennem Medlemmerne af disse Kommissioner udnevnes, saa tør jeg sige, at Maaden, hvorpaa det sker, ikke giver den Betyggelse, som Parterne maatte ønske baade for Apartifshed og Sagkundskab hos disse Kommissioner. Spørgsmaalet kommer mig i dette Dieblit saa usforberedt, at jeg ikke skal drifte mig til her at foreslaa en Maade, paa hvilken der henstigmaessig kunde gøres en Forbedring — jeg vilde maasse neppe drifte mig til det, om det ogsaa var under en langt grundigere Forberedelse gjennem en udtømmende Diskussion — men kun saa Meget skal jeg sige, at Veien, hvorigjennem disse Kommissioners Medlemmer udpeges, er af den Bestaaffenhed, at der meget sjældent kan lægges tilbørlig Vægt paa at staa Kommissionen den Sagkundskab, som maa forværes i det Dieblit, den kaldes til Virksom-

hed, og jeg skulde derfor henstille til den høit-ærede Indenrigsminister, om han ikke en Gang ved Leilighed — der kan ikke være Tale om i dette Dieblit at forlange et bestemt Løfte af ham — vilde tage under nærmere Overveelse, om der ikke maatte være Anledning til at foreslaa Ændringer i den Retning, som jeg her har tilladt mig at paaapege, jeg tror navnlig saaledes, at der kunde gives Parterne i de Sager, som blive underkastede Kommissionernes — saavel Landvæsens- som Overlandvæsenskommissionernes — Paadømmelse, Indflydelse paa Valget af Medlemmer omtrent paa lignende Maade, som det finder Sted ved Udnævnelsen af Boldgiftsmænd.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 68 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til Mandag Wittdag Kl. 1:

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til § 9 i Lov om Hegn af 6te Marts 1869.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 2369—70).

Schjöring: Den Lov om Hegn, hvortil det her foreslaas at give et Tillæg, er endnu ikke 3 Aar gammel, og skjøndt Loven ganske vist ikke er noget Mesterværk, synes det mig dog at være temmelig tidlig allerede nu at gjøre Forandringer dert. Jeg faar imidlertid endnu mere Betænkelse derved, naar jeg ser hen til det foreliggende Forslags nærmere Indhold og Anledning, og jeg skal tillade mig noget nærmere at beskrive, hvorledes denne Anledning aabenbart maa være fremkommen. Et Sted ude paa Sjælland — og jeg feiler vist ikke ved at antage, at det er i Nærheden